

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΙΔΡΥΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ – ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1946

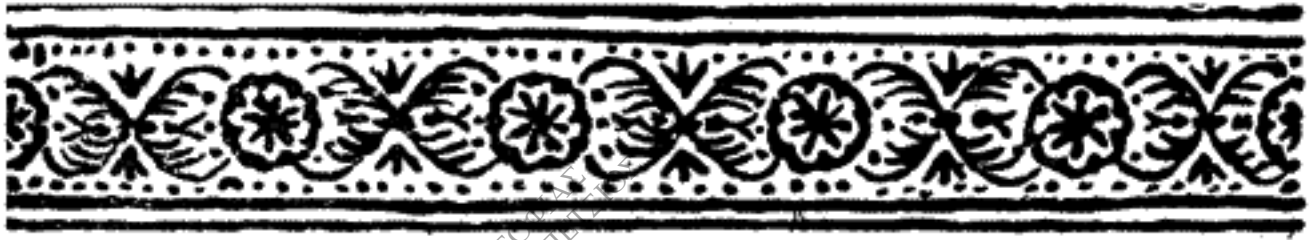
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",

38 — ΤΣΩΡΤΣΙΛ — 38

ΑΘΗΝΑΙ

Ε.Γ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ

Ὁ τοῦ Πινδάρου σύνθρονος ψυχὴ,
συνέστιε τῶν θεῶν,
Ἄνδρέα Κάλβε,
ἀπὸ τῆ σφαῖρα τῆς καρτερίας Σου,
ἔθε
σάν ἀετὸς αἰῶνα ὀλόκληρο ἐποπτεύεις
τὰ Ἑλληνικά τὰ βάραθρα,
κατέβα,
κατέβα χαμηλότερα σ' ἐμᾶς, ὥσπου
τῶν φτέρουγῶν σου τῶν Πηγάσειων κᾶν ἀκούσουμε τὸ ρόμβον,
ἢ ὅσο μόλις
τῆς χρησιμοδότισσας φωνῆς Σου ν' ἀντηχήσει
ἡ θεία κλαγγή
στὰ βᾶθη μέσα τῶν ψυχῶν μας !

Ἄλλ' ὦ, ἀσυντρόφιαστο ἀρετῆς πελώριο κλέος,
ἂν σιτῶν Ὁδῶν Σου
σκύψω τις πλάκες ποὺ κατέβασες ἀπ' τ' Ὄρος,
δὲν εἶναι τοῦτο κλίμακα ἀρκετὴ γιὰ νὰ ζυγώσω
ἀπῶνα σᾶλλο ἀναβαθμὸ τὴν ἀκοή μας
σιτῶν αἰωνίων σου ἐντολῶν τὸν ἄρτιο Λόγο ;
Δὲν εἶναι τάχα κλίμακα ἀρκετὴ,
τὸ πρόσωπό Σου,
ποὺ εἰκόνα του καμμιὰ δὲν ἄφηκες ξωπίσω,
νὰ τὸ ἀντικρύσω ξάφνου,
ὡς εἶτανε τις ὄρες
ποὺ μὲ τὰ μάτια σάν ἀστέρια ἀπὸ τὴ φλόγα
τῆς ὑψηλῆς Ἐμπνοῆς,
στὴ θύρα ἐμπρὸς τοῦ πεπρωμένου
ἔστεκες ὄρθιος,
καὶ σιμὰ στοῦ μνήματός Σου
τ' ἀνοικτὸν στόμα
ἔκρουες τὴ Λύρα ;

Ὁ γεννημένε
σὲ χρόνους ἁγίους,
ποὺ τοὺς φώτιζεν ἡ λάμψη τῶν σπαθίων μας,
ποὺ τοὺς ἐφλόγιζεν ἡ φλόγα τῶν πυρσῶν μας,
εἶδες τὸ κύμα τῶν γιγάντων
τὴν κεφαλὴ νὰ καταπνίγει τῶν ἀνόμων,
εἶδες τίς μέρες
πάνω στὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων ναῶν νὰ φέγγουν
σάν ὅταν ὁ Ἑλληνας κι' ὁ Θεὸς ἀδερφωμένοι

χεροκρατιούνταν ὅμοια ἐλεύθεροι κι' ὠραῖοι,
 κι' ὄλων τὰ μέτωπα,
 παιδιῶν, ἀντρῶν, γερόντων,
 χλωρῆ τὰ σκίαζε καὶ τ' ἀνάπαυε ἅγια δάφνη!

Εἶδες τὴ θεῖα τὴ μεγαλόχαρη Μητέρα,
 ἀπὸ τὴν κόμη νὰ τραβᾷ τὴν τυραννίδα
 στὸ χῶμα κάτου,
 κι' ὡ ὕψιστη χαρὰ Σου,
 Κάλβε,
 ἐκεῖ μπροστά Σου, θεωτικό, ἱερό, μεγάλο,
 εἶδες ν' ἀστράφτει ξάφνου, ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ,
 ΤΟ ΔΕΛΦΙΟΝ ΟΡΟΣ!

Καὶ τότε ἐκεῖ τὸ πόδι στήνοντας, στῶν αἰώνων
 τὰ τέλεια σύνορα ὑψωμένος,
 φανερώθης
 πάνω ἀπ' τὰ ἐρείπια,
 Ποιητής,
 καὶ δὲν κρατοῦσες
 κοντύλι ὀλότελα, μὰ σπάθα, κι' ἀκουμποῦσες
 πὰ στὴ λαβὴ τῆς τὸ μεγάλο μέτωπό Σου.

Κι' ὕμνησες τότε:
 Εἰκοσιμιά Ὁδές, ἢ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη,
 ἀπ' τ' ἀμβροσίοδμον στόμα Σου ἀναβλύσαν,
 ὡς τὰ θαυμάσια, ἀέναα τῆς Ἀρετῆς νερὰ
 στοὺς αἰώνιους βράχους.

Ἄλλὰ ἰσχυρὸν εἶταν τὸ νάμα, εἶταν ὁ τόπος
 ψηλὸς πολὺ,
 καὶ λίγοι, ἅ λίγοι, τῆς πηγῆς Σου
 τὸν ἅγιο κέλαδο ἐνωτίστηκαν, τὸν ἅγιο
 κέλαδο ἀνέβηκαν ν' ἀκούσουν καὶ νὰ πιοῦνε!

Καὶ τότε, ἰδοῦ,
 σὰν ἀετὸς ὄπου γυρίζει,
 ἂν ἐπλησίασε μιὰ στιγμή τὴ βουὴ τοῦ κόσμου,
 στὸ ὕψος τῆς ἴδιας του σιγῆς, στῆς δύνாமῆς του
 τὸν καθαρὸ οὐρανὸ αὐτεξόριστος, ἀπ' ὄπου
 οἱ πόλεις χάνονται ὡς ἀτμοί, καὶ τὰ πελάγη
 ἀπ' τίς κορφές, ὡσὰ σταλιές δροσιᾶς φαντάζουν,
 στῆς καρτερίας Σου ἀποσύρθηκες τὴ σφαῖρα,
 κι' ἐκεῖ, στ' ἀκραῖα τοῦ Λόγου σύνορα στημένος,
 αἰῶνα ὀλόκληρο τὰ βάραθρα ἐποπτεύεις
 τὰ Ἑλληνικά, κι' ἀπ' τὴν ἀπάτητη σκοπιά Σου
 φρουρεῖς ἀκοίμητος,
 φρουρεῖς καὶ περιμένεις!

1942

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

